A°. 1836. N°. 157.

ARNHEMSCHE COURANT.

Donderdag den 29 December.

FRANKFORT, den 26sten December.

De dagbladen behelzen het volgende berigt uit Algiers van eenen aldaar woonachtigen Duitscher: « De mislukte togt naar Constantine zal reeds bekend zijn. Het valt moeijelijk, de aandoening en spijt te beschrijven, die deze onspoed onder de Fransche bevolking heeft te weeg gebragt. Zoo vele duizenden hebben zich reeds hier nedergezet, die hun vermogen en verwachtingen op de toekomst dezes lands vestigen. Allerwege hoort men derhalve de uitbarsting van schrik en woede en den kreet der wraak. Zij moet op dezen oogenblik aan de verbittering des volks bot vierde, dan zou een Bartholomeus nacht tegen de arme Moorsche ingezetenen, die toch geen schuld aan het ongeluk hebben, zeker wezen. De maarschalk *Clauzel* en de hertog van Nemours zijn in den avond van den 6den dezer op de stoomboot *Sphinx* op de reede van Algiers aangekomen; hun donker uitzigt deed ons bij de landing dadelijk vermoeden, dat men geene overwinnaars had te begroeten. De verpletterende waarheid was spoedig bekend. Militairen, nationale garden, werklieden stroomden naar de kasi, om de nadere omstandigheden van deze zoo weinig verwachte, voor de kolonie zoo gewigtige gebeurtenis te vernemen. Een bataljon van het tweede regiment ligte infanterie werd aldaar ontscheept; soldaten en officieren waren ontzettende toonbeelden van jammer en ellende. Mager, door de zon verschroeid, met flaauwe oogen, de zwaarmoedigheid op het gelaat geteekend, rukten deze ongelukkige dapperen bij doffen trommelslag de stad binnen. Men had groote toebereidselen gemaakt, om de veroveraars van Constantine in triomf te ontvangen, en nu waggelde een trein van lijkachtige gedaanten, wier schrikbarend uitzigt toonde wat zij geleden hadden, door eene zwijgende volksmenigte. Naauwelijks waagde het aanvankelijk de menigte om elkander fluisterend het weinige mede te deelen, wat men uit den mond der naaste soldaten gehoord had. De prins was woedachtig, de maarschalk koel en vastig. Beiden schijnen niet alnog een zoo groote rampspoed niet ter neder, en wellig troost hij zich met *Napoleon*, wiens steeds zegepralende armee bij St. Jean d' Acre hetzelfde lot te beurt viel.

« De verhalen van officieren en soldaten stemmen daarin overeen, dat de maatregelen ter proviandering van de troepen schandelijk verwaarloosd waren; dat reeds bij de aankomst voor Constantine alle levensmiddelen ontbraken; dat de generaal *de Rigny* zich onbekwaam en lafhartig gedragen had; dat het jaargetijde hoogst ongelukkig gekozen was. De afhelling van den kleinen Atlas was reeds met sneeuw bedekt, en de nachten op de hoogten zoo koud, dat een aantal soldaten de voeten bevroren zijn. Men had zich de zaak zoo ligt voorgesteld, dat er in 't geheel niet aan gedacht was om zwaar belegerings-geschut mede te nemen. De Franschen hebben de magt van *Achmed*-Bey veel te gering geschat. De volksstammen van de provincie Constantine zijn van oudsher voor veel krijgshaftiger gehouden, dan die van de westelijke Beijlicks, en alle geruchten, dat *Achmed*-Bey bij de bewoners van Constantine gehaat werd, schijnen ongegrond geweest te zijn.

« De teruggekeerde soldaten leggen hunne ontevredenheid vrij luid aan den dag. « Wij vreezen den dood niet" zeide onder anderen een onder-officier op eene openbare plaats, « maar om van honger te sterven, daarin hebben wij geen zin. Als de maarschalk weder zulk eenen togt doen wil, moet hij maar troepen medenemen, die geene maag hebben." De arme soldaten hebben werkelijk gedurende eenen marsch van zes dagen niets anders, dan wilde vruchten en ruwe korren gegeten. De vele troepen vee, die zij bij den heentogt zagen, waren bij hunne wederkeering verdwenen, en de eerst nog neutrale Arabieren vuurden van alle kanten op de terugtrekkende troepen. De terugtogt had echter door de naauwe bergengten zonder aanmerkelijk verlies volbragt.

— In eenen brief uit Paris wordt het volgende gemeld: « Bij een grobt banket, hetwelk den 19den dezer plaats had, heb ik den heer *Monk Mason* ontmoet, die met *Green* de luchtreis van Londen naar Weilburg heeft gedaan. Hij verhaalde vermakelijke zaken over deze reis en de verdere plannen. De heer *Green* heeft zich in Engeland overtuigd, dat op zekere hoogte steeds een noordweste wind heerscht, en bij de laatste groote vaart verwierf hij genoegzaam de overtuiging, dat de luchtstroomingen boven elkander eene tegengestelde rigting volgen. Daar hij nu naar welgevallen de luchtbol kan laten opgaan of zakken, wordt het mogelijk, ongeveer ook den weg naar welgevallen te kiezen. Zoo kwam hij van Londen naar de oostkust van Engeland, doch hij wilde niet naar Zweden (?) varen, omdat men den eigenaar van de luchtbol beloofd had, denzelven op den bepaalden tijd te Parijs te zullen leveren, deswege zocht hij eenen anderen luchtstroom, voer den gewenschten weg terug, en vervolgens over Dover naar België, Rijnpruisen en Nassau. De heer *Mason* hoopt toekomend jaar, door middel der lugpaai, winden, in drie dagen en nachten Amerika te bereiken, en als dit gelukt, wil hij beproeven, in ongeveer 18 dagen en nachten den aardbol om te varen. Zoo veel schijnt zeker, dat de met koolen-waterstofgaz gevulde luchtbollen het zeer lang uithouden, terwijl de vroeger met zuiver waterstofgaz gevulde naauwelijks drie dagen de lucht konden wederstaan.

— Uit Rome wordt gemeld, dat don Miguel zich bij voortduring in die hoofdstad bevindt, en op zondag den 11den dezer nog de godsdienst in de Pauselijke kapel heeft bijgewoond.

— De dagbladen van Petersburg behelzen een besluit van den Russischen Keizer, betrekkelijk degenen die naar Siberie verwezen worden. De mannen, die den ouderdom van 35 jaar nog niet bereikt hebben, zullen tot de militaire dienst, en degenen, die tusschen de 35 en 40 jaar oud zijn, tot de arrestanten-compagnien afgegeven worden. Alleen de zoodanigen, die eenen hoogeren ouderdom hebben bereikt, zullen ook voortaan naar Siberie vervoerd worden, om zich aldaar neder te zetten.

— Den 21sten dezer zal de verjaardag van H. M. de Koningin van Griekenland te Oldenburg gevierd worden. Den 22sten zal het Koninklijke paar afscheids-audientien verleenen, en den 24sten de reis naar Griekenland over Osnabrug, Munster, Keulen enz. aannemen.

— Te Mentz wordt tegenwoordig veel gesproken over den roover *Hendrik Zaun* uit Konigswinter, die dezer dagen is gevangengenomen. Hetgeen men van dezen tweeden *Rinaldini* verhaalt grenst aan het wonderbaarlijke. Voor eenigen tijd schijnt hij nog bij eenen beambte van politie, die zich veel aan zijne vervolging liet gelegen liggen, als dienstmeid in huis geweest te zijn, waardoor het hem zeer gemakkelijk viel, hetgeen tegen hem beraamd werd te verijdelen. Van heroep een arme kleedermakersknecht, metamorphoseerde hij zich na eens in eenen baron, dan weder in eenen graaf, vervolgens in eenen koopman, het meest echter in eene aanzienlijke dame, al naar gelang het meest met zijne dieloogmerken strookte. Te Mentz, waar hij zich echt dagen lang in een goed logement ophield, behaagde het hem, zich te doen doorgaan voor eenen Keulenaar, die wijn langs den Rijn had in te koopen. Hij verscheen ook werkelijk op verscheidene wijnverkoopingen, en de geldmiddelen ontbraken hem niet, om de aandacht tot zich te trekken.

KEULEN, den 24sten December.

Op het einde van November heeft de baron van *Geijr* te Muddersheim, een arend geschoten. Dezelve was van de eene punt der uitgespreide vleugels tot de andere, 7 voet 8 duim Rijnlandsch breed. In zijne maag vond men het overschot van een viervoetig landdier, gelijk een konijn. Reeds sedert eenige dagen was deze arend bij Muddersheim gezien. Het terrein is aldaar over het algemeen eene groote kouterlijke vlakte, zonder aanmerkelijke heuvelen, waterrijke bergkloven. Het is derhalve opmerkelijk, dat deze groote roofvogel zoo langen tijd in die streek vertoefd heeft.

's GRAVENHAGE, den 27sten December.

In de afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, voor het schorsen van derzelver werkzaamheden, het door den heer *Nagtenen* gedane voorstel, betrekkelijk de schattingen van het mobilair, onderzocht geworden. In de eerste derzelve heeft men in het algemeen aangemerkt, dat de aanschrijving, welke den grond tot de aanleiding der zaak van het mobilair uitmaakt, door den geheelen voorstel niet is overgelegd, en bij de leden niet bekend is, zoodat zij buiten staat zijn te beoordeelen of daarin *billijke bezwaren* liggen, tegen de wijze, dat zoo verre van de aanschrijving in een ander [illegible] dagbladen gewag is gemaakt, het [illegible] schattingen slechts berusten op een [illegible] dat voorts, wanneer er eene aanschrijving moet [illegible]

strijdig was met de wet, de weg, om zich daartegen te voorzien, vrij staat, en niemand behoeft te bernsten in aanschrijvingen, die van regtswege nietig zouden zijn, dat wanneer dusterheid in de wet tot eene verkeerde uitlegging aanleiding mogt gegeven hebben, daarin door eene interpretative wet zonde moeten worden voorzien; en dat het voorts aan de afdeeling voorkomt niet raadzaam te zijn, in de wet op het personeel deze partiele verandering voor te dragen. In de tweede afdeeling hebben twee leden verklaard, zich met het beginsel der wet te kunnen vereenigen, doch de overige leden vinden dezelve onaannemelijk en nadeelig voor den middelstand, en hoezeer zij verlangen dat de wet op het personeel wierd herzien, houden zij echter eene herziening bij gedeelten voor ondoelmatig. In de derde afdeeling heeft men geoordeeld, dat, welke veranderingen en verbeteringen men ook vermeenen zou, dat er in het systema der bestaande wet op het personeel wenschelijk waren, men geene aanleidende oorzaak weet, om het onderhavige voorstel te doen, en dat, al waren deswege eenige bedenkingen, men in allen gevalle den algemeenen inhoud van dit ontwerp niet aannemelijk zoude vinden, alzoo men het meer bezwarende [illegible] voor de belastingschuldigen in het algemeen, maar bijzonder voor de min bemiddelde klasse, al ware het zelfs, dat men bedoelde hen te willen verligten door het voorgestelde art. 4, dat men nog altijd als hoogst bezwarend aanmerkt. De vierde afdeeling heeft aan de goede bedoeling van den voorsteller hulde gedaan, namelijk om moeijelijkheden, die zich tegen de uitvoering der wet op de personele belasting, of de daartoe dienende instructien, opgedaan schijnen te hebben, door eene wijziging van den vierden grondslag voor de personele belasting, uit den weg te ruimen; maar heeft opgemerkt, dat niet zijn overgelegd zoodanige aanschrijvingen, als volgens den voorsteller uitgegeven zouden zijn, welke door Z. Ed. Mog. ondoelmatig worden genoemd, en welke billijke bezwaren zouden opleveren. Daardoor bevindt zij zich buiten staat, om die aanschrijvingen aan de bepalingen der wet te toetsen, derzelver overeenkomst of strijd met die bepalingen te ontdekken, en te beoordeelen, of dezelve waarlijk voor ondoelmatig moeten gehouden worden, en wezenlijk bezwaren opleveren. In de vijfde afdeeling is men het omtrent de vraag, of er wettelijke bepalingen behoorden te worden vastgesteld, opzigtelijk de voorwerpen, welke als onbillijk van de personele belasting onderworpen moeten worden, niet eens geweest. Sommigen waren van oordeel, dat de bepalingen daaromtrent, in de wet van 29 Maart 1833 te vinden, niet waren af te keuren. Zij verklaarden, dat de aanschrijving, waarvan door den geëerden voorsteller werd gesproken, aan hen, ten minste niet officieel, bekend was, en vermeenden, dat, indien hierbij de opening mogt zijn bevolen van kisten, kasten, kabinetten en andere gesloten bergplaatsen, die aanschrijving verder gegaan was dan de wet, als wordende hiertoe, bij art. 33, n°. 2, derzelve, geene vrijheid gegeven. Zij voegden er bij, dat zoo hiernit moeijelijkheden waren onstaan, dezelve bij de wet behoorden te worden uit den weg geruimd, en dat zij gaarne daartoe zouden medewerken, wanneer hen tot dat einde, met behoud van beginselen, een ontwerp werd voorgesteld. Zij konden er echter niet in toestemmen, om, uit dien hoofde, het beginsel der wet te veranderen, dewijl zij meenden, dat men, zoo doende, ten einde eene bestaande moeijelijkheid te omgaan, nieuwe, misschien nog veel grootere bezwaren zoude doen geboren worden. Anderen leden, daarentegen, vermeenden, dat de inzage van gesloten bergplaatsen, al mogt dit dan ook niet uitdrukkelijk bij de wet zijn toegelaten, noodwendig uit dezelve volgde, zoodat de administratie, indien zij zulks mogt hebben bevolen, niets meer gedaan had, dan hetgeen waartoe de wet haar het regt gaf; dat toch, wanneer de wet de taxatie gelastte van voorwerpen, welke gewoonlijk worden weggesloten, zij hier dan van zelve de inzage beveelt van kisten, kabinetten enz., waarin zich deze voorwerpen bevinden, dewijl, zonder dezelve, de taxatie onmogelijk zou zijn. Werd bij de inzage door de dubbenaren met te veel toegevendheid te werk gegaan, dan kon de taxatie, meenden zij, nimmer aan het doel beantwoorden; terwijl omgekeerd een strikte uitvoering der wet voor de ingezetenen hoogst aangenaam was; het bezwaar, waarover hier geklaagd wordt, schijnt uit dien hoofde, dat eene wijziging van dat beginsel, ten gevolge waarvan de voorwerpen, dien aan hun toch uit het beginsel der wet, niet uit derzelver verkeerde uitvoering, voort te vloeijen, en het was dan, uit dien hoofde, dat eene wijziging van dat beginsel, ten gevolge waarvan de voorwerpen, tot welker waarneming de opening van gesloten bergplaatsen noodzakelijk is, niet meer noodwendig onder het belastbaar mobilair behoefden te worden gerekend, aan hen, indien zulks uitvoerlijk ware, niet onaangenaam zou zijn, welk laatste zij echter niet waagden te beslissen.

Nopens den inhoud van het ontwerp zelf, schijnt hetzelve weinig bijval bij de meerderheid der leden verworven te hebben. Ten aanzien van art. 4, heeft men onder anderen, aangemerkt, dat de in dat art. voorgestelde verdriedubbeling der stoffering, eene zeer ongelijke werking in de belastingschuldigheid zal te weeg brengen; dat de schatting op driemaal de waarde te hoog en op tweemaal ongenoegzaam zal zijn, dewijl schatting van het aan de personele belasting onderworpen mobilair op driemaal de waarde der stoffering van de gebouwen, vertrekken en overige gedeelten van het bij den belastingschuldige ingebruik zijnde perceel, eene louter fictie is, ter voorkoming van te moeijelijke opening van den inboedel, die, zonder gezien te zijn, niet schadeloos is, dat als men eene fictie ten grondslag van berekening wil leggen, men dan ook de fictie van de wet bij het tarief van huurwaarde en gemeente-omslag kan, en indien daarin eenige onevenredigheid mogt zijn bevonden, toch zoude het verkieslijker zijn dit bij eene wetsverandering te verbeteren, dan eenen nieuwen grondslag aan te nemen, omdat, welke werking men nog in het onzekere verkeerde, dat men ook aan de juistheid van de voorgestelde evenredigheid in het drukken der belasting twijfelt, vermits de kostbaarste objecten, als zilver, linnen, porcelein, en dergelijke, achter het slot gehouden wordende, daarvoor het oog der schatters verborgen blijven, en niet tot stoffering dienen, zoodat ligtelijk de rijke vermogende man hierdoor bevoordeeld, en de behoeftige, die niet zelden uit hoofde van zijn groot huisgezin, zeer veel stoffering dienende meubelen hebben moet, doch van andere kostbare en meer tot weelde dienende meubelen schaars voorzien is, hierdoor benadeeld zou kunnen worden, en dat, indien misschien somtijds bij zeer weinige personen de waarde van het geheel, thans aan belasting onderworpen mobilair, het bedrag van driemaal de waarde der stoffering mogt te boven gaan, in het algemeen, vooral bij den middelstand, het tegenovergestelde zou plaats vinden, zoodat men niet gevoelde, dat vele belastingschuldigen van de gunstige beschikking, die men hier in hun belang wilde invoeren, zouden gebruik maken, maar dat dezelve nagenoeg als niet bestaande zou kunnen beschouwd worden. Betrekkelijk artikel 2 is onder anderen opgemerkt, dat men vreest, dat het ontwerp in de uitvoering moeijelijkheden zou kunnen opleveren, om bij de schatting tusschen de meubelen, die tot stoffering dienen, en daartoe niet dienen, eene juiste lijn van afscheiding te trekken. Terwijl, omtrent artikel 3, door sommigen gemeend is, dat, ten einde deszelfs bepalingen te doen werken, zeer scherpe en inquisitoriale huiszoekingen noodig zouden zijn, hetgeen echter met de bedoeling van den geëerden voorsteller zou strijden.

Eindelijk heeft men zich [illegible] veranderingen en bijvoegingen aan sommige artikelen der wet verklaard, in afwachting dat eene geheele herziening derzelve, van wege de Regering, zal worden vooogedragen, welke door sommigen voor noodzakelijk gehouden werd; wordende de zaak, bij soortgelijke gedeeltelijke wijzigingen, slechts meer en meer uit haar verband gebragt.

Bij de wederopvatting der werkzaamheden van de Tweede Kamer, zal ook dit voorstel verder behandeld worden.

AMSTERDAM, den 26sten December.

De hevige storm sedert gisteren morgen aanhoudende en thans nog uit het noord-oosten woedende, heeft wederom in onze stad groote schade aan daken, gevels, schoorsteenen, boomen, enz. te weeg gebragt, zonder echter vele menschenlevens te hebben gekost. Een sleepersknecht is, door een' omverre geworpen boom aan de knie en lendenen gekwetst, in het Gasthuis gebragt. Op het Singel is een man door den wind in het water geworpen, en niet weder kunnen gevonden worden. Van de Nieuwe Kerk is de haan nedergeslagen. Aan den Ykant voorbij de schans zeer groot. Steigers, palen, een dertiental huisjes der jagthaven, enz., zijn los gerukt en overhoop geworpen. De stadsherberg is heden nacht door de bewoners moeten verlaten worden, die een logement in de stad hebben genomen. Drie Bukslooters liggen tegen den steiger in zinkenden staat, met mast en want verbrijzeld. Een derzelven is door eene, door den storm voortgezwenkte, landsboot gisteren over staag geworpen. De Zaandammer stoomboot is losgerukt en ligt op dit oogenblik aan den buitenkant tegen de palen geslagen, almede in zinkenden staat; eene koeschuit is gezonken. Het Zwolsche beurtschip heeft zijne sloep verloren en ligt tegen den dijk te rijden. Noch op de Bukslooters, noch op de stoomboot zijn menschen verongelukt.

Van den 27sten December.

Ten vervolge op onze berigten wegens den heden in den vroegen morgen eerst bedaarden storm, en tot ampliatie van het door ons uit Haarlem medegedeelde, melden wij, dat, volgens een ooggetuige, in den omtrek van Sparendam, waar gisteren voor het behoud van den dijk gevreesd werd, doch die gelukkig bewaard is gebleven, — reeds zes lijken zijn aangespoeld. Een man, die aldaar een, zich in gevaar bevindend, vaartuig hulp wilde toebrengen is tusschen twee schepen zoodanig geklemd, dat hij, door het tegen elkander rijden of schuren der vaartuigen, aan de middel in twee stukken is gesneden. Eene vrouw en twee kinderen, zich op een der te Sparendam verbrijzelde vaartuigen bevonden hebbende, worden nog vermist.

Hier ter stede is aan de glasschildering der Oude Kerk, door het waaijen van eenige ruiten, eene voor de kunst te bejammeren schade ontstaan. De haan is van den toren der nieuwe kerk gewaaid.

Bij het Zeeregt is eene visschersschuit gezonken.

De gisteren door ons vermelde verbrijzelde turfjalk, behoort aan schipper *A. W. Springer* van Wilderwank, die met vrouw en vier kinderen, van alles beroofd, dat vaartuig heeft moeten verlaten en thans zonder huisvesting is.

HAARLEM, den 27sten December.

Sedert zaturdag waait in deze streken een sterke noord-noord-oosten wind, welke gisteren tot een hevigen storm is overgegaan, die tot heden avond nog voortduurt. Een aantal gebouwen zijn daardoor in deze stad en omstreken weder beschadigd. — Van Sparendam vernemen wij, dat aldaar een elftal schepen op het IJ deels verongelukt, deels zwaar beschadigd zijn, terwijl zich nog andere, door het ijs bezet, in gevaar bevonden. Daarbij moeten verscheidene personen zijn omgekomen. — Te Leyden waren reeds gisteren avond de lagere plaatsen der stad onder water gezet, ten gevolge van het sterk opdrijven van het water van het Haarlemmer-meer.

— Van Sparendam vernemen wij, dat men daar [illegible] bezig was met het toebrengen van hulp, over het ijs, aan eenige vaartuigen, die op het IJ, in het gezigt dier plaats, in nood verkeerden.

ARNHEM den 28sten December.

Schoon ook den 25sten en 26sten in deze omstreken de Noord-oosten-storm geheerscht heeft, hebben wij evenwel van geene daardoor veroorzaakte ongelukken gehoord, behalve dat de postwagen tusschen hier en Doesborgh door den wind is omgeslagen, waarbij de voerman en de conducteur gekwetst zijn, doch de passagiers er gelukkig zijn afgekomen. Aan de vrachtgoederen, die in het water geraakt zijn, is eenige schade veroorzaakt.

AMSTERDAM den 27sten December.

Effecten Societeit van 25 December.

Uit hoofde van het slechte weder, zijn ons geene Engelsche ook geene Fransche en Belgische dagbladen geworden; wij weten niets omtrent en de handel in publieke effecten bepaalde zich daardoor alleen tot eenige postjes 2½ pCt. à 53½ pCt. en kansbiljetten à 22$\frac{15}{16}$ en 23.

Beurs van den 27 December.

De Engelsche berichten van V. Vrijdag zijn ons nog niet geworden; en de Fransche en Belgische brieven zetten op het midden der beurs; meerwaardigen schijnen uit Spanje niet bekend te zijn, doordien de prijzen, zoowel te Parijs als ook te Antwerpen, hijna niet gevarieerd hebben.

Fluctuatien der prijzen:

Er is, in alle onze binnenlandsche effecten veel handel gedreven en de stemming was zeer willig; 2½ openden 53 1/16, 7/16 docht bleven op heden 56 11/16 bij veel handel; 5pC. van 100 5/16 tot ½ geklommen, doch niet hooger dan 100⅜ gebleven. Kasbiljetten 22 15/16 tot 23, 22 15/16 in posten verhandeld; 4½ pC. syndicaat aanvankelijk reeds met 95 betaald, doch later tot 95½ opgeklommen; van 3½ pCt. werden verscheidene partijtjes voor binnenlandsche rekening aangekocht, waardoor de prijs allengskens tot 79 opklom; oude aandeelen handelmaatschappij zijn à 180¼ begonnen, en bleven 181½ à ¾ met kooperS.

Er liep wel ter beurs weder een los gerucht, dat Bilbao door de Carlisten ingenomen was, doch op den prijs der Ardoins heeft dit geenen invloed uitgeoefend; à 19 13/16, ⅞, 1⅛, ⅞, zijn verscheidene posten daarvan verhandeld; Passive 32e Fransche uitgeloofde 8½.

In Russische en Oostenrijksche schuldbrieven was de omzet zeer vlaag, algemeen echter iets meerder gezocht.

Mengelwerk.

Zitting van het Hof van Assisen, Provincie Gelderland.

den 13, 14, 15 en 16 December ll.

Voorzitter Mr. DE GREVE.

(Bedriegelijke bankbreuk; en medeplichtigheid.)

(Vervolg en Slot.)

De Advocaat SCHIMMEL, verdediger van de eerste en vierde beklaagden, ontwikkelde, na eene treffende inleiding, de vier volgende punten, tot ontzenuwing van den in ons vorig nommer gedanen eisch:

1°. Stond ZijnEd. eenige oogenblikken stil bij den persoon van den eersten beschuldigde, zijnen toestand en dien zijner betrekkingen;

2°. Trachtte ZijnEd. te bewijzen, dat het niet regterlijk bewezen was, dat lid der gefailleerde firma is geweest;

3°. Stond ZijnEd. nu bij de bezwaren, die tegen hem waren aangevoerd, om hem als lid der firma te doen beschouwen, en eindelijk,

4°. Trachtte ZijnEd. aan te toonen, dat, al beschouwde men J. D. S. ook als lid der firma, de beschuldiging van bedriegelijke bankbreuk, zoo als die ten zijnen laste is ingebragt, niet aanneemlijk is.

In het eerste deel volgde de verdediger den levensloop des aangeklaagden, van af het overlijden zijns vaders, in den jare 1813, tot op het tegenwoordig oogenblik, betoogende, dat hij, hoezeer minderjarig zijn huwelijk, in 1822, het ouderlijk huis verlatende vestigde en opbouwde zijnde gaan wonen, nogtans deelgenoot bleef in de firma, en dat hij zulks ook nog gebleven was na den dood der moeder, in 1823, ofschoon toen reeds afzonderlijk handel drijvende; doch, dat er in den jare 1832, na den dood des oudsten broeders, eene scheiding tusschen de overgebleven had plaats gehad, en dat de beschuldigde van dat tijdstip af aan, geen lid der firma meer was geweest. Dat hij, wel is waar, steeds in het waargenomen faillisement de behulpzame hand had geboden, en, zooveel zijn tijd zulks toeliet, correspondentie had gevoerd, en boek gehouden, doch zonder deelgenoot te zijn:

In het tweede deel beweerde de verdediger, dat er geene *Societeit* denkbaar was, als *ex contractu*; dat er alzoo noodwendig eene overeenkomst tusschen beschuldigde en zijnen broeder en zuster moest zijn gesloten geworden, om aan te nemen, dat er eene *Societeit* tusschen hen bestond, gelijk zulks kon blijken uit Art. 1831, burgerlijk wetboek. Dat bovendien zoodanige overeenkomst, volgens Art. 1834 van dat wetboek, schriftelijk had moeten worden opgemaakt; dat er nogtans door het openbaar ministerie geenerlei bewijs was bijgebragt, dat er dusdanig contract bestond of had bestaan, — dat men alzoo niet meer het burgerlijk regt behoefde te verlaten, om dit betoog te staven; doch, dat men uit het handels-regt, hetwelk hier vooral toepasselijk was, nog verscheidene klemmender gronden kon aanvoeren; dat, blijkens de acte van beschuldiging werd beweerd, dat er tusschen J. D. S. en zijnen broeder en zuster eene *société en nom collectif* had bestaan, waarover gehandeld wordt in Art. 20. wetboek van koophandel; dat intusschen, volgens art. 39. van dat wetboek, zoodanige societeiten, bij authentieke of onderhandsche geschriften moeten worden geconstateerd, terwijl, volgens Art. 40. aldaar de publicatie en affixie van het contract op straffe van nietigheid is voorgeschreven; alles ten effecte, dat hier volstrekt niet bleek, dat er eene handels-societeit had bestaan. —

De verdediger beweerde verder, dat, wanneer ook al vroeger eene societeit tusschen die personen mogt hebben bestaan, en, wanneer men ook al geene waarde wilde hechten aan de gesustineerde dissolutie in 1832, dan toch in ieder geval, de vereeniging, welke er mogt hebben bestaan, door het overlijden van den oudsten broeder PETER SCHNELLEN in November 1832 was ontbonden, volgens Art. 1900, No. 3, van het burgerlijk wetboek in verband beschouwd, met Art. 18 wetboek van koophandel.

Eindelijk voerde de verdediger aan, dat hier eene dwaling ten grondslag lag, doordien men eene *societas*, eene *communio ex hereditate* veronderstelde, daar de laatste, ten gevolge het overlijden der moeder tusschen de kinderen SCHNELLEN was geboren, doch dat zulks nimmer eene *societas* kon daarstellen, nademaal daartoe eene uitdrukkelijke overeenkomst noodig was, waarvan geenerlei bewijs was bijgebragt. —

In het derde deel bestreed de verdediger de gronden door het O. M. aangevoerd. Hij betoogde, dat de drie vonnissen van Juillet-verklaring verstrekt bij regtbank van koophandel te *Nijmegen*, waarbij beschuldigde lid der firma was verklaard, hier niets konden afdoen, vermits juist te onderzoeken stond, of die vonnissen wel en terecht waren gewezen; dat die vonnissen nimmer op eene legale wijze, tegen beschuldigde ter executie waren gelegd, terwijl hij door zijne in hechtenis-neming buiten de mogelijkheid was geweest, om zich daartegen te voorzien. Hij beweerde verder, dat de agent der regten-commissarissen hem ook niet als lid der firma schenen beschouwd te hebben, daar men anders was verpligt geweest, om, volgens art. 464, wetboek van koophandel, ook te zijnen woonhuize te verzegelen, hetgeen niet was gebeurd. Dat ook het vonnis van de regtbank te *Zutphen*, waarop men bij de beschuldiging gebouwd had, geenerlei bewijs tegen beklaagde kon uitleveren, daar niet bleek, dat hetzelve immer aan hem was betekend of ter executie gelegd, evenmin als een vonnis van de regtbank van koophandel te *Nijmegen*, van 14 Julij 1835, alzijde hetzelve in ieder geval, volgens art. 156, wetboek van burgerlijke regtspleging, door peremptie vernietigd.

Dat beklaagde wel brieven had geschreven, en den naam der firma in het belang zijns broeders had gebruikt, doch, dat hij nimmer eenige verbindtenissen aangegaan, gelden had ontvangen of dechanges getrokken, blijkens de verklaring van eene reeks van getuigen, welke allen niet met hem, maar met zijnen broeder hadden afgerekend. Dat men gaarne toestemde, dat beklaagde loszinnig en onvoorzigtig had gehandeld, doch, dat hij altoos het beoogd, om daardoor het crediet voor zijnen broeder te bevorderen; dat zoodanige handelwijze, voor de regtbank der zedekunde ontwijfelbaar moest worden afgekeurd, doch eenigermate door den geest des tijds, toen algemeen, minder strafbaar gemaakt; terwijl het daarteboven aan ieder vrijstond, om zich, door onderzoek, van den waren staat van zaken te overtuigen, en men alzoo het te lijden nadeel aan zich zelven te wijten had: betoogende de verdediger ten slotte, dat alle deze verschillende præsumtien, hoe klemmend ook, op zich zelve nimmer konden opwegen tegen de stellige bepalingen der wet in het twede deel aangevoerd. —

Bij de behandeling van het vierde punt zijner rede, stelde de verdediger deze regtsregel op den voorgrond: *In maleficiis voluntas spectatur, non exitus*, en betoogde, dat de *dolus malus*, die, in ieder geval, tot het daarstellen van misdaad wordt gevorderd, hier niet aanwezig was. Voorts verwijlde hij bij ieder der drie punten van beschuldiging, waardoor men bewerende, dat de bedriegelijke bankbreuk zonde zijn gepleegd.

Hij beweerde, dat de twee eerste punten van aanklagte, namelijk, het niet doen blijken, waaraan alle ontvangsten waren besteed, en het niet houden van boeken, welke den waren actieven en passieven staat des boedels aanduidden, in geenen deele bewezen waren; dat het waarheid was, dat de boeken onregelmatig en slordig waren gehouden, doch dat er geenerlei kenmerken van opzettelijke fraude bestonden. Dat er dus hoogstens termen zouden kunnen bestaan, om de bepaling van art. 587, *tiende alinea*, wetboek van koophandel, wegens eenvoudigen bankbreuk toe te passen; doch, dat deze omstandigheden nimmer *bedriegelijke bankbreuk* konden daarstellen. —

Met betrekking tot het derde punt van accusatie: de verduistering van goederen tot de faillite massa behoorende, voerde de verdediger aan, dat wel bewezen was, dat er goederen uit het Kamp van *Reeth* waren vervoerd, doch, dat niet was gebleken, dat die goederen tot de faillite massa behoorden, en dat tusschen de identiteit der goederen boven elken redelijken twijfel moest zijn verheven, en dat, het O. M. in dit bewijs te kort gekomen zijnde, niet was bewezen was, dat er bedriegelijke bankbreuk had plaats gehad.

———

Daarna tot de verdediging der vrouw overgaande, betoogde de verdediger op de meest klemmende wijze, dat zij als het slagtoffer van hare trouw jegens haren echtgenoot moest worden beschouwd; dat zij ter goeder trouw had gedaan, wat hij haar had bevolen, en nimmer had ingezien, dat daardoor eene strafbare daad werd gepleegd.

Dat zulks te aannemelijker was, nademaal hier niet de rede was van aandanige misdaden, welke, bij jederen mensch, als misdaden bekend staan, gelijk daar zijn diefstal, doodslag, echtbreuk en dergelijke — maar van bankbreuk, van eene misdaad, waarvan niet te veronderstellen is, dat de fijne distinctiën aan eene vrouw kunnen bekend zijn. — Dat zij volledig ter goeder trouw heeft gehandeld, en dus in geen geval als misdadig kan worden beschouwd. —

De verdediger besloot zijne rede met eene plegtige aanspraak aan het Hof omtrent het gewigtige van deszelfs betrekking, en concludeerde, alvorens hove behagen mogt de beide eerste beklaagden te overtuigen van de tegen hen ingebragte beschuldiging.

De vijfde beschuldigde werd verdedigd door den advocaat J. M. DE KEMPENAER, die vooraf opmerkte, dat er in onze dagen veel en dikwerf wordt geklaagd over het gebrekkige onzer uitheemsche wetgeving op de strafvordering, en de verminking, welke dezelve door het besluit van 11 December 1813 heeft ondergaan: doch dat die klagten meestal ongegrond zijn, vermits die wetgeving op zich zelve veel goeds, zelfs voortreffelijks bezit; meer de grond tot klagten in de voorkomende gevallen, meestal is gelegen in het gebruik, van die voorschriften gemaakt, en de toepassing aan dezelve gegeven.

Hij betoogde verder, dat de beklaagde PIERRE THEODOR FRANÇOIS ROUEN, in dit geval, de grootst mogelijke reden heeft, om over het laatste te klagen, daar, zoo er aanvankelijk al grond mogt hebben bestaan, om hem verdacht te houden van misdadig overleg met den eersten beklaagde, om een gedeelte der waren, aan de gefailleerde firma zullende toebehoren, te verduisteren, en aan de schuldeischers van die firma te onttrekken, en hem deswegens van zijne vrijheid te berooven; dan toch het verdere onderzoek duidelijk heeft doen zien, dat hij daaraan ten eenenmale onschuldig was; dat de kamer van raadpleging in dat onderzoek onmogelijk grond heeft kunnen vinden, om hem van dat misdadige overleg verdacht te houden; en het ten eenenmale onbegrijpelijk is, hoe de kamer van beschuldiging van het Hoog-Geregtshof in 's *Hage*, na het van RIETSCHOTEN en A. TEUNISSEN buiten verwijs te hebben gesteld, den procureur-generaal heeft kunnen magtigen, om hem van dat misdadige overleg te beschuldigen.

Om dat nader uit een te zetten, en de onschuld van zijnen beklaagde in het helderste daglicht te plaatsen, werd

1°. het hof door den verdediger bekend gemaakt met [illegible], opleiding, [illegible] dagelijksche bezigheden, en de verwijdering, in

welke hij met den eersten beklaagde en zijne vrouw leefde, en hoe hij juist daarom de stad *Nijmegen* met der spoed had verlaten.

2°. Ontvouwd, wat en hoe weinig hij in deze zaak had gedaan, en hoe onschuldig hij gedurende eenen korten tijd deze, wijnan op verzoek van P. J. VAN ZUTPHEN en de tweede beklaagde in bewaring heeft gehad, en zoo wel bij het aan — als bij het wegvoeren, geheel lijdelijk is geweest, en deze beide personen alleen heeft laten handelen.

3°. Onderzocht, wat bij *Art.* 593. van het wetboek van koophandel wordt geworden, om hem schuldig te doen zijn aan medepligtigheid aan bedriegelijke bankbreuk.

4°. Aangetoond, dat daarvan in dit geval niet alleen niets bestaat, maar zelfs het tegendeel aanwezig is.

En naar aanleiding daarvan concludeerd de verdediger dat hij onschuldig verklaard, en de actes te zijnen laste opgemaakt, vernietigd zouden worden.

De drie beklaagden zijn Zaturdag den 13. door het hof vrijgesproken.

Iets naders over het Traktaat van 17 Maart 1824.

Gelijk wij nimmermeer voor onbekenden ons blad openstelden, zonder daarmede geheele of gedeeltelijke instemming met hunne gevoelens te verbinden, doen wij het ook ten opzigte van het volgende stuk.)

Daar de Redactie van het Handelsblad zich verwaardigd heeft, in haar blad van den 9. November, de aanmerkingen betrekkelijk het traktaat van 17 Maart 1824 aan de algemeene beoordeeling onderworpen, te beantwoorden, zoo vertrouwt men, dat die Redactie haren verklaarden eerbied voor de vrijheid der drukpers thans gaarne zal doen blijken, door de plaatsing van eenige nadere aanmerkingen betrekkelijk het onderhavige onderwerp, te noodiger geworden, om dat de zwaarwigtige beschuldigingen van het Handelsblad niet onbeantwoord mogen gelaten worden.

Het is thans van weinig belang, op eenigen twijfel te drukken, of de Redactie het eerste stuk, aan haar ter plaatsing aangeboden, wel ooit geplaatst zou hebben, maar geheel bedroog zij zich in haar begrip, dat men hetzelve door den *Onpartijdige* heeft doen opnemen. — Dat blad heeft het stuk overgenomen, hetzij dan om aan deszelfs titel waardiglijk te beantwoorden, het zij omdat het ook mede instemde in de gevoelens nopens de belangrijke questie, daarin vervat.

Hoedanig dan nu ook de beschuldigingen onderzocht, den schrijver door het Handelsblad ten laste gelegd.

Men beweert dat hij den tekst van het verdrag heeft vervalscht.

Vreemd genoeg zal het voorkomen, bijaldien die beschuldiging eens blijken mag eerder tegen het Handelsblad te mogen gelden, daar het zich veroorlooft, in het gezigt van het traktaat zelf, te beweren, dat er nergens van Engelsche of Nederlandsche goederen wordt gesproken.

Het ware toch al te ongerijmd, het daarvoor te willen houden, dat men aan het woord *Artikel*, in het verdrag voorkomende, eene andere beteekenis dan die van *goederen* of *koopmanschappen* zou moeten hechten.

In Artikel 2 van het originele verdrag vindt men deze woorden: *In regard to any article upon which no duty is imposed, when imported or exported by the subjects or on the vessels of the nation to which the port belongs, the duty charged upon the subjects or vessels of the other shall in no case exceed six percent.*

Letterlijk zou dit in onze moedertaal aldus moeten luiden: Opzigtelijk eenig Artikel, waarop geen regt gesteld is, hetzij in- of uitgevoerd wordende, door de onderdanen of in de schepen der natie aan welke de haven behoort, zal het regt, hetwelk op de onderdanen of schepen der andere geheven wordt, in geen geval meer bedragen dan *zes ten honderd*.

Zoodanig is de tekst van het verdrag, waaruit een ieder mag oordeelen tegen wien van beiden de beschuldiging van vervalsching behoort te gelden, om daaruit op te maken *in hoe verre een gevoelen ingang verdient, hetwelk men alleen door middel van vervalsching van het traktaat vermag te verdedigen.* — Voor het overige zal hetzelfde kunnen blijken in hoe verre de *onbekende schrijver* den tekst van het verdrag al of niet begrepen heeft.

Het is waar, dat de schrijver der Brochure: *l'Appel de la Hollande etc.* zich moeite geeft te bewijzen, dat, met betrekking tot de regten, die geheven kunnen worden, bij het traktaat alleen worden bedoeld Last-, Haven-, Loods-, Vuurgelden of dergelijke, welke gewoonlijk op *Schepen* kunnen worden toegepast.

Dan deze uitlegging is geheel en al willekeurig, daar uit de bovenstaande vertaling genoeg kan blijken, dat de regten, waarvan gehandeld wordt, bepaaldelijk op de *Artikelen* of *goederen* toe te passen zijn.

Wordt ook bovendien niet alle mogelijke twijfel hieromtrent op eene wijze genomen bij de vraag: wanneer het begrip van den schrijver der Brochure gegrond ware, hoe het dan toch komt, dat onze regering, met opzigt tot alle andere artikelen, zoo als: glas, ijzer, aardewerk enz., de regten bij den invoer in *Java* overeenkomstig met het traktaat, nooit hooger dan zes ten honderd heeft doen heffen, en dat alleen eene willekeurige uitzondering werd gemaakt met katoenen en wollen goederen. —

Wij begrijpen dan nu ook niet; waarom het gewaagd zou zijn de *aanmatigingen van Groot-Brittanje te verdedigen*, omdat *bekwame en kundige schrijvers het gedrag van Nederland hebben trachten aan te toonen.* — Maar het valt wel op te merken, dat deze *bekwame lieden* de aanmatigingen van onze regering opzigtelijk [illegible] met zeer veel behoedzaamheid behandeld hebben, zoo verre zij [illegible], eenige opheldering te geven omtrent de door den minister CANNING [illegible] 1826 gedane vertogen, en het antwoord onzerzijds aan hem gericht, [illegible] te hechten op te helderen.

Voor het overige [illegible] den *droom*, waarin het *Handelsblad* moest dat men verkeert, betrekkelijk het gedrag van *Groot-Brittanje* omtrent het traktaat in zijne eigene bezittingen.

Het is waar dat hetzelve aldaar dezelfde toepassing heeft verkregen als in onze kolonien. — Maar deze uitlegging, volgens het getuigenis van den heer CRAWFURD, die zelf over het traktaat mede onderhandelde, geheel in zijne strijdig te zijn met de bedoeling, had reeds vroeger eene verbeterde toepassing verkregen; want het niet, dat onze regering zich ongenegen heeft betoond, de zaak op gelijken voet te behandelen. — Voor het overige meent steller dezes zich op goede gronden te mogen verzekerd houden, dat de Engelsche regering genegen is aan onze handelaars vergoeding te doen van de schaden, die zij ten gevolge der verkeerde uitlegging van het verdrag in *Bengalen* mogten geleden hebben. —

Het *Handelsblad* daagt ons uit, ons gezit vermoeden betrekkelijk de overeenkomst tusschen de Koloniale regering en de Handelmaatschappij te regtvaardigen. — Hierop zij het genoeg aan te merken, dat, hoeveel grond ook voor dit vermoeden moge bestaan, de bewijzen daarvoor niet zonder misbruik van vertrouwen kunnen worden bloot gelegd.

Gemakkelijk echter is het, uit den verkoop op *Java* van in *Holland* gefabriceerde katoenen goederen tot spotprijzen, waarvan de blijken wereldkundig zijn, het niet zoo geheel ongegronde van het vermoeden eener zoodanige overeenkomst af te leiden. —

Het is toch genoeg bekend, dat die goederen voortdurend beneden den inkoopsprijs worden afgezet, waarvan de bedoeling [illegible] om daardoor, zooveel mogelijk, den invoer van [illegible] goederen te beletten. —

Wat ook het *Handelsblad* moge beweren omtrent de bedoelingen van *den onbekenden schrijver* en hoe *gewaagd ook zijne magtspreuken*, hoe *feitelijk ook zijne dwalingen* en hoe *tastbaar zijne drogredenen* mogen zijn, zoo mag hij zich evenwel op zijne belanglooze zucht voor den bloei en den voorspoed van den handel beroemen, zonder zich daarom in tegenstrijdigheden te wikkelen, als die in het geschrijf van het *Handelsblad* voorkomen; dat zich moeite genoeg geeft om het bestaanbare van *beschermende regten met de vrijheid van handel als een levensbeginsel van den Nederlandschen staat* overeen te brengen.

Het voorbeeld van *Engeland* toch kan bij deze beschouwing voor ons land van geenerlei toepassing zijn.

Het zou integendeel de ware belangen van onzen handel en onze reederijen kunnen benadeelen, door ons op dwaalwegen te brengen, welke tot den ondergang van beiden moeten leiden.

Engeland bezit van de natuur bestanddeelen, welke eene vervanging van belangen toelaten, die ons niet gegeven is.

Daarom mag het in allen gevalle wel bedenkelijk blijven, of het fabriekwezen (waarmede hier voornamelijk het fabriceren van katoenen goederen wordt bedoeld) voor *Nederland* in der daad voordeelig zij of niet, iets wat nu ook de uitkomst zal moeten leeren. —

Toen het verdrag gesloten werd, dacht men [illegible] aan zulke fabrieken niet, welke sedert de scheiding van *België* [illegible] op [illegible] kunstmatig en onnatuurlijk bestaan verkregen hebben, een bestaan dat eenvoudig medebrengt, eene in het oogloopende onregtvaardigheid tegens onze eigene medeonderdanen, de inboorlingen onzer Kolonien, als die thans gedrongen worden, eene van hunne voorname behoeften zoo veel duurder te betalen. —

Eindelijk zij het nogmaals geoorloofd, deze belangrijke questie geheel met betrekking tot de wezenlijke belangen van den handel aan de beschouwing der Natie aan te bevelen, en haar te bidden, daarbij aan geene andere gevoelens gehoor te geven, dan aan die, welke berekend zijn, onze nationale eer en den waren bloei en duurzamen voorspoed van den handel te verzekeren en te handhaven.

De Schrijver van het:

Iets over het Traktaat, enz.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 27 Dec. 3 El 6 Palm 5 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 20 D.
Den 28 Dec. 3 El 4 Palm 5 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 20 D.

In den morgen van den 22sten December 1826 overleed te *Brummen*, in den ouderdom van 44 jaren, de Wel Eerwaarde Heer *PIETER ATTENDORN TALEMAN*, *Evangelie-dienaar*, diep betreurd door zijne Gemeente, Betrekkingen en Vrienden.

† † † Men verlangt 10 à 14 DUIZEND GULDENS
§ § tegen 4 pCt. opteneemen als eerste HIJPOTHEEK
† op LANDERIJEN, welker waarde de te verwaarborgen som verre overtreft. Nadere informatien bij den Uitgever dezer Courant.

† † † Bij *J. BROUWER*, op *de Steeg*, onder *Rheederoord*, is te bekomen een groote partij van de beste
§ § qualiteit, van DENNEN-BOOMEN, geschikt tot het zwaarste HEI- en TIMMERWERK, in differente dikten en lengten, om, des verkiezende, tot de bestemde plaatsen te leveren.

Bij G. POTTELIJE, te Amsterdam, [illegible] van de pers gekomen en alom verzonden:

AANMERKINGEN OVER DE WERKEN ODE'S EN LIEDEREN voor de vier getijden des jaars, door MARIA ANDREAS; uit het Engelsch naar de ACHTSTE UITGAVE door G. ENGELBERTS GERRITS, met fraai gegr. vignet en titel op velijnpapier.

Dit werk is bij alle gelegenheden een uitmuntend Kerstgeschenk voor jonge lieden en meer gevorderden in jaren, bevattende in 143 overdenkingen, ten einde het verstand met eenen schat van nuttige kundigheden te verrijken, om daardoor eerbied en bewondering voor den SCHEPPER DES HEMELS te bevorderen.

Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.